

A VERÉB.

Ott fekszik némán, holtan, lent a porban,
Fiai várják messzi, egy bokorban.

Ételt keresni szállt a távol földre
S egy kődarab véletlenül megölte...

Néhány gyerek hancurozott a réten:
Gumipuska volt mindegyik kezében.

Lövéldözték a követ a határba',
S a verebet az egyik eltalálta.

Nem vette észre senki, nem is látta:
A kis veréb lehullt az út porába...

Néhányat csapott szárnyával a földre...
S lecsukta szelíd kis szemét örökre...

A játszadozók vígan hazamentek
S otthon nevetve jóízűen ettek,

...De — valahol, egy magas bokor-ágon,
Szegény veréb-fióka sírt ott három.

Hiába tátogatták esőriük széjjel...
— Sohasem jött meg anyjuk az ebéddel...
(*Segesdy László.*)

Vigyázat! itt cinke fészkel!

Egy dunántúli kis faluban történt. Egy magányosan élő öreg úr észrevette, hogy a villájának kapujára szerelt levél-szekrénybe egy cinkepár fészket rakott. Nem sajnált azonnal új levél-szekrényt szereltetni a kapu másik oldalára és a régi fölé ezt az írást tűzte:

„Vigyázat itt cinke fészkel!”

Jellemző e madárszerető emberre, hogy a cinke nyugodtan kikölthet'e tojásait, fiókáit is felnevelhette, senkinek sem jutott eszébe kirabolni a levél-szekrényt.

Nem mindenhol ennyire fejlett még a madárvédelem, pedig a mi dalos kis barátaink is megérdemelnék, hogy kissé figyelmesebbek legyünk hozzájuk. Télen különösen sokat szenvednek a madarak, mikor a hó élelmüket is eltakarja és hideg téli szél cibálja meg kegyetlenül gyenge kis tollruhájukat.

Allítsunk fel minél több madáretetőt! Akinek nincs kertje, van ablaka, ahová szívesen bekopogtatnak a madarak

mindennapi eleségükért. Ha megszokják, szinte kedves türelmetlenséggel követelik a magukét és a házigazdát hangos csi-csergéssel, sőt ablakpogtatással figyelmeztetik, hogy rájuk még nem gondolt aznap.

Ne sajnáljuk azt a kis fáradságot és esetleg költséget, amibe a madarak etetése kerül, mert hiszen kedvességükkel, nagy hasznukkal — amit a gyümölcsösben tesznek — bőségesen meghálálják a rájuk fordított gondot és filléreket.

Egy balatoni nyaralásom alkalmával a hajnali órákban irogattam, hatalmas fenyőfák alatt. Még mindenki aludt, kitűnően lehetett dolgozni. Egy stiglic-család azonban úgy látszik, éppen olyan koránkelő volt, mint én — és még hozzá módfelett kíváncsi is. Minden reggel odarepültek az asztalomra és tisztes távolságból figyelték, hogyan írok. Azután napról-napra közelebb bátorzkodtak. Később már a papirosomra is rászálltak, az egyik kíváncsi pedig a tintatartómba is bedugta a csőrét.

Közelünkben nyaralt egy tudós madárkedvelő bácsi, aki igen büszke volt a Herman Ottó rendjelére. Ő megállapította:

— Nagyon jó emberek lakhatnak ebben a villában, ha a stiglic, ez a legfélénekbebb madár, ennyi bizalommal közeledik az emberhez.

A stiglicen kívül volt azonban még egy tollas barátom, a nagyszájú szarka. Ha történetesen elsőemeleti szobámban dolgoztam, mindig odaszállt a nyitott ablakom előtti fenyőágakra és szinte tolakodóan figyelte, hogy mit csinálók. Úgy tett, mintha soraimat olvasná és néha rosszszalóan rázogatta a fejét.

Mikor ezt egy ízben szóvá tettem, háziasszonyom aggodalmasan kérdezte:

— Mondd csak, nem szoktad letenni ékszereidet az ablak előtti asztalra?

— De igen! Néhány gyűrűt, karkötőórát és egy kis aranyláncot.

— Hát akkor vigyázz! Azt a szarkát nem az irodalom érdekli, hanem az a csillogó holmi, amely, ha nem vigyázol, egy szép napon eltűnik a szobából.

Az ékszereket ezután magam tüntettem el a fiókba — és néhány nap múlva az én szarka-barátom is véglegesen beszüntette látogatásait és az irodalom iránti érdeklődését.

Aki szereti az állatokat, igen sok örömét lelheti abban, hogy megfigyeli életüket és a madarak különösen megérdemlik azt, hogy foglalkozzunk velük és gondoskodjunk róluk. Saját kertjeinknek teszünk jót, ha megvédelmezzük a madarakat, — mert bizony még a szegény, rossz hírbe kevert veréb is igen sok gyümölcsfánkat menti meg a rovarok pusztító hadjáratától.